12 Ozdravitev slepega

Bela nedelja

Luka 18, 35-43

Ko se je bližal Jerihi, je sedel ob poti neki slepi mož, ki je prosil vbogajme. Slišal je množico, ki je šla mimo, in spraševal, kaj je to. Povedali so mu, da gre mimo Jezus Nazarečan. Zavpil je: »Jezus, Davidov sin, usmili se me! « Tisti, ki so hodili spredaj, so ga grajali, naj umolkne; on pa je še bolj vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Jezus se je ustavil in ukazal, naj ga pripeljejo k njemu. Ko se mu je približal, ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Dejal je: »Gospod, da bi spregledal.« Jezus mu je rekel: »Spreglej! Tvoja vera te je rešila.«

In pri priči je spregledal. Šel je za njim in slavil Boga. Vse ljudstvo, ki je to videlo, je hvalilo Boga.

21. januar 1872

Tukaj imate primer, v katerem je trdna vera slepega moža v Mojo vsemogočnost povrnila svetlobo njegovim očem.

Koliko slepih je sedaj na vaši zemlji, ki bi vsi nujno potrebovali svetlobo, pa vendar so med njimi le redki, ki si prizadevajo, da bi zopet pridobili svoj vid! Večina izmed njih je zadovoljna s svojo duhovno slepoto in so se nanjo tako navadili, kakor sleporojeni, ki mu od rojstva naprej manjka vid in je svoje ostale čute, posebno čut tipanja, tako izpopolnil in izboljšal, da je z njimi vid skoraj popolnoma nadomestil. Takšni so zadovoljni s svojim položajem, ker ne poznajo nobenega boljšega. Ne obžalujejo pomanjkanja vida, ker nimajo nobenega pojma o tem, kaj je pravzaprav svetloba in njeno delovanje.

Kakor živijo telesno slepo rojeni svoje življenje, tako tudi živijo tisoči, ki so duhovno slepi.

Njihova vzgoja in okoliščine so lahko odgovorne, da niso nikoli slišali ničesar o duhovni svetlobi, o višjih stopnjah dojemanja, celo materialnega. Za njih ne obstaja nič drugega, kot samo pojmi materialnega. Verjamejo, daje vse materija in daje materija pravzaprav resnični svet, da se je vse rodilo iz materije, in se vse povrne nazaj v materijo.

K tem povsem slepim spadajo tudi tisti učenjaki in znanstveniki, ki so do zadnje iskre duhovne svetlobe, oropali sami sebe z napačno smerjo svojega študija. Prvi so slepi in ne vedo zakaj, - zadnji pa hočejo ostati slepi, ker se svetloba, ki bi vdrla v njih, ne bi ujemala z njihovim mišljenjem in načinom življenja.

Poleg teh, ki so zadovoljni s svojo slepoto, obstaja še neka druga oblika slepih, ki želijo, da bi spregledali. To so tisti, ki kakor slepi berači sedijo ob poti življenja in mimoidoče, če jih slišijo prihajati, prosijo za duhovno hrano, da bi njihova slepota postala znosna ali pa, da bi se pozdravila.

Takšni slepci so tisti ljudje, ki so v svojem življenju marsikaj doživeli, kar jih je pripeljalo do razmišljanja, o čemer bi radi dobili luč in odgovor, vendar se sami ne morejo osvoboditi teme. To so tisti ljudje, ki se držijo verskih ceremonijalnih obredov, katerim pripisujejo več vrednosti, kakor jih v resnici imajo. V posameznih primerih prav dobro čutijo, da nad tem obredom obstaja še nekaj višjega, duhovnega, kar bi jim pravzaprav lahko dalo tolažbo v primerih, ko človeška modrost odpove.

Ti ljudje sedijo na veliki življenjski poti duhov in vsi zaostajajo v napredovanju. To so tisti, ki kakor berači prosijo za duhovno miloščino, da ne bi ostali večno pripeti na zemljo, na katero jih je postavila njihova usoda, temveč da bi se tudi sami lahko duhovno dvignili, kar so deležni tisti, za katere čutijo, da hitijo mimo. Mnogi potujejo po tej veliki cesti duhovnega napredovanja; toda ne čutijo se vsi poklicani in spodbujeni, da bi prosečim pomagali. Kakor tudi vsi ne podarijo beraču miloščine, temveč samo tisti, ki pojem ljubezni do bližnjega bolje razumejo. Tako bo tudi temu duhovnemu beraču samo skopo odmerjen njegov življenjski dohodek, ker nihče - bodisi iz pomanjkanja moči, ali iz pomanjkanja spoznanja - prosečemu ne more dati, kar pravzaprav zahteva, namreč duhovni vid, katerega samo redki, ki hodijo mirno, v celoti posedujejo.

Da pa bi prav tem, ki so lačni Božanske hrane, in hrepenijo po svetlobi resnice, bila prošnja izpolnjena in bi s tem pridobili vid, in ki že dolgo čakajo Name in z neomajnim zaupanjem pričakujejo, da jim Bom Sam, kot veliki prinašalec luči, dal v vsej obilici tisto, kar bi jim drugi samo delno lahko ponudili, - tako Sem se Sam odpravil na pot.

Kakor je berač pri Jerihi že od daleč spoznal Moj glas in Mi proseče zaklical: "Sin Davidov, usmili se me!", prav tako Mi kličejo nekateri v svoji stiski duše in sicer s polnim zaupanjem, naj uslišim njihove prošnje. Tistim lahko potem dam vso Mojo milostno luč; kajti njihova vera jim pomaga. Ti so bili trdno prepričani, da Sem tisti, ki jim lahko prinese duhovno luč, in pokaže pravo pot za doseganje blaženosti. Tem Bom povrnil vid in jim položil besede na srce: "Spreglej, tvoja vera ti je pomagala!"

Tako slepi ste bili vi vsi, Moji otroci, ki Sem vas spoznal v množici, ker ste Me iz notranjega pritiska in potrebe že dolgo iskali in v sebi čutili, da priučeno verovanje krščanske religije ne zadosti vsem primerom človeškega življenja, ter da bi vedno prejeli pravo tolažbo.

Dal Sem vam okusiti nekatera grenka zdravila, da bi vas čim prej ozdravil napačnih in krivih nazorov, katere je svet položil v vas. Vzgajal Sem vas s spletom okoliščin za začetne borce Mojega nauka, ki bo sedaj kmalu na celotni zemeljski obli moral biti priznan kot edini, da ne boste samo z besedami, temveč tudi z dejanji dokazovali to, kar izgovarjajo besede.

Posameznikom Sem dal dar, da slišijo Moj glas neposredno v njihovi notranjosti, da se Moj nauk, kakor Sem ga postavil za ves vesoljni svet, kot večno obstoječ, ne bo spet popačil in drugače razlagal.

Takrat in za sledeče rodove, Sem moral pogosto Mojo besedo oviti v prispodobe in mistične razlage; kajti vedel Sem, kaj bodo naslednji rodovi naredili iz te besede. Vedel Sem, koliko preobratov bo Moja beseda prinesla v socialnem ali družbenem življenju in koliko preganjanj in nedolžnih žrtev bo med Mojimi privrženci. Da sovražniki kljub vsem prizadevanjem ne bi uničili jedro Mojega nauka in da bi vse do danes glodali samo skorjo, Sem govoril v prilikah.

Sedaj, ko je človeštvo dozorelo, in se namesto, da bi izključilo samo posamezne stvari iz sedanje zgradbe religije, nagiba k temu, da bi celotno zgradbo s prebivalci vred vrglo čez krov, je prišel čas, ko čisto vino v vsesplošnem ne bo več škodovalo in za večino ljudi lahko deluje samo krepilno. Sedaj so slepci na veliki poti do Mojega Duhovnega Kraljestva sposobni sprejeti svetlobo, ki že dolgo v obilici priteka navzdol na njih: Sedaj je prišel čas, ko se bo velika zgradba klerikalnega gospodarstva, - kakor nekoč obzidje Jeriha - zrušila ob Mojem Božanskem nauku, okrepljenim z zvoki trobent, da bodo slepi, čakajoč za temi zidovi, imeli prost pogled preko doline Jordana, v čigar valovih Sem se nekoč pustil krstiti, in kjer je zazvenel glas iz nebes: "To je Moj Sin, ki Mi je v veselje!"

Tako morate sedaj tudi vi z Mojo Besedo in Mojo Lučjo iz večnega izvira neizčrpnega toka Moje milosti biti krščeni in spregledati, da Bom tudi lahko zaklical: Vi ste Moji otroci, ki so Mi všeč! Vi ste tisti, ki ste krščeni z Mojim Duhom in obdarjeni z duhovnim vidom, da boste slepim, samo z besedami, temveč tudi z dejanji dokazovali to, kar izgovarjajo besede.

Posameznikom Sem dal dar, da slišijo Moj glas neposredno v njihovi notranjosti, da se Moj nauk, kakor Sem ga postavil za ves vesoljni svet, kot večno obstoječ, ne bo spet popačil in drugače razlagal.

Takrat in za sledeče rodove, Sem moral pogosto Mojo besedo oviti v prispodobe in mistične razlage; kajti vedel Sem, kaj bodo naslednji rodovi naredili iz te besede. Vedel Sem, koliko preobratov bo Moja beseda prinesla v socialnem ali družbenem življenju in koliko preganjanj in nedolžnih žrtev bo med Mojimi privrženci. Da sovražniki kljub vsem prizadevanjem ne bi uničili jedro Mojega nauka in da bi vse do danes glodali samo skorjo, Sem govoril v prilikah.

Pripravite se, da boste vredni učenci tesarjevega sina, učitelja in odrešenika na križu in Boga in

Očeta, ki je daleč nad vsemi prostori z velikimi sijočimi črkami vžgal v celotno stvarstvo Svoji dve zapovedi ljubezni!

Pripravite se na razširjanje luči, ko vas bodo slepi prosili za njo, da bodo tudi oni deležni milosti, da bodo preko neposrednih sporočil po najkrajši poti zvedeli, kar bodo drugi pogosto zelo pozno, ter po dolgem trudu in trpljenju priznali, da Sem - Gospod in Stvarnik vsem bivajočim - tudi Oče, ki prosečim nikoli ničesar ne brani, če je to za njihovo dobro, in ki rad odpira oči slepim, da bi ti svojega Očeta spoznali in cenili v preproščini Jezusa in veličastju Stvarnika. Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige